Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (åttonde avdelningen)

den 29 mars 2012 *

”Talan om ogiltigförklaring — Statligt stöd — Stödordningar vilka tillåter avskrivning av skatt på finansiellt mervärde vid förvärv av aktieinnehav i utländska företag — Beslut i vilket stödordningarna förklaras vara oförenliga med den gemensamma marknaden men enligt vilket stödet inte ska återbetalas — Sammanslutning — Villkoret personligen berörd ej uppfyllt — Avvisning”

I mål T-236/10,

Asociación Española de Banca, Madrid (Spanien), företrädd av advokaterna J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan och R. Calvo Salinero,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av R. Lyal och C. Urraca Caviedes, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 1.1 och i andra hand av artikel 4 i kommissionens beslut 2011/5/EG av den 28 oktober 2009 om avskrivning av skatt på finansiellt mervärde vid förvärv av betydande aktieinnehav i utländska företag C 45/07 (f.d. NN 51/07, f.d. CP 9/07) som Spanien har genomfört (EUT L 7, 2011, s. 48),

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden L. Truchot (referent) samt domarna M.E. Martins Ribeiro och A. Popescu,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: spanska.

Beslut

Bakgrund till tvisten

1 Ledamöterna i Europaparlamentet ställde år 2005 och 2006 flera skriftliga frågor (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 och P-5509/06) till Europeiska gemenskapernas kommission avseende kvalificeringen av det statliga stöd som föreskrivs i artikel 12.5 i den spanska lagen om företagsskatt, vilken infördes genom lag 24/2001 av den 27 december 2001 om skatte-, förvaltnings- och sociala åtgärder (Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social) (BOE nr 313 av den 31 december 2001, s. 50493), och återgavs i kungligt lagstiftningsdekret 4/2004 av den 5 mars 2004 om konsolidering av den omarbetade lydelsen av lagen om företagsskatt (Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades) (BOE nr 61 av den 11 mars 2004, s. 10951) (nedan kallad den omtvistade stödordningen). Kommissionen svarade i huvudsak att den omtvistade stödordningen, enligt de uppgifter den förfogade över, inte verkade omfattas av tillämpningsområdet för bestämmelserna om statligt stöd.

2 Kommissionen anmodade genom skrivelser av den 15 januari och den 26 mars 2007 de spanska myndigheterna att tillhandahålla relevanta uppgifter för att kommissionen skulle kunna utvärdera omfattningen och följderna av den omtvistade stödordningen. Genom skrivelser av den 16 februari och den 4 juni 2007 försåg Konungariket Spanien kommissionen med de efterfrågade uppgifterna.

3 Kommissionen mottog genom fax den 28 augusti 2007 ett klagomål från en privat aktör som hävdade att den omtvistade stödordningen utgjorde statligt stöd som var oförenligt med den gemensamma marknaden.

4 Genom beslut av den 10 oktober 2007 (sammanfattning i EUT C 311, s. 21) inledde kommissionen ett formellt granskningsförfarande avseende den omtvistade stödordningen.

5 Kommissionen mottog genom skrivelse av den 5 december 2007 Konungariket Spaniens yttrande avseende inledandet av det formella förfarandet. Mellan den 18 januari och den 16 juni 2008 mottog kommissionen även yttranden från de 32 berörda parterna, däribland sökanden (Asociación Española de Banca). Konungariket Spanien bemötte genom skrivelser av den 30 juni 2008 och den 22 april 2009 de yttranden som berörda tredje parter avgett.

6 Den 18 februari 2008, den 12 maj och den 8 juni 2009 anordnades tekniska möten med de spanska myndigheterna. Andra tekniska möten anordnades även med vissa av de 32 berörda parterna.

7 Genom skrivelse av den 14 juli 2008 och e-post av den 16 juni 2009 försåg Konungariket Spanien kommissionen med kompletterande uppgifter.

8 Kommissionen avslutade förfarandet, vad avsåg förvärv av aktieinnehav som genomförts inom Europeiska unionen, genom beslut 2011/5/EG av den 28 oktober 2009 om avskrivning av skatt på finansiellt mervärde vid förvärv av betydande aktieinnehav i utländska företag C 45/07 (f.d. NN 51/07, f.d. CP 9/07) som Spanien har genomfört (EUT L 7, 2011, s. 48) (nedan kallat det angripna beslutet).

9 Genom det angripna beslutet förklarades den omtvistade stödordningen, som bestod av en skatteförmån enligt vilken spanska företag tilläts avskriva mervärdet vid förvärv av aktieinnehav i utländska företag, vara oförenlig med den gemensamma marknaden, när denna ordning tillämpas på förvärv av aktieinnehav från företag med säte inom unionen.

10 Enligt artikel 1.2 och 1.3 i det angripna beslutet får den omtvistade stödordningen med hänsyn till principen om berättigade förväntningar emellertid fortsätta att tillämpas på förvärv av aktieinnehav vilka genomförts innan beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet offentliggjordes i

Europeiska unionens officiella tidning den 21 december 2007, samt på förvärv av aktieinnehav vars genomförande skulle godkännas av en tillsynsmyndighet till vilken transaktionen anmälts före denna tidpunkt och som oåterkalleligen inletts före den 21 december 2007.

Förfarandet och parternas yrkanden

11 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 21 maj 2010.

12 Genom särskild handling som inkom till tribunalens kansli den 30 september 2010, framförde kommissionen en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i tribunalens rättegångsregler.

13 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 16 november 2010 yttrade sig sökanden över kommissionens invändning om rättegångshinder.

14 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— fastställa att talan kan tas upp till prövning,

— ogiltigförklara artikel 1.1 i det angripna beslutet,

— i andra hand ogiltigförklara artikel 4 i det angripna beslutet i den mån återbetalningsskyldighet föreskrivs avseende transaktioner som genomförts innan det angripna beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— avvisa talan och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

16 I enlighet med artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan tribunalen meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan om en part begär det. I enlighet med punkt 3 i samma artikel ska återstoden av förfarandet avseende begäran vara muntlig, om inte tribunalen bestämmer annat. I förevarande fall anser tribunalen att handlingarna innehåller tillräckliga upplysningar och bedömer att det saknas anledning att inleda det muntliga förfarandet.

17 Kommissionen har gjort gällande att förevarande talan inte kan tas upp till sakprövning med anledning av att sökanden inte har visat att den hade talerätt gentemot det angripna beslutet.

18 Enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF får ”[a]lla fysiska eller juridiska personer ... på de villkor som anges i första och andra styckena väcka talan mot en akt som är riktad till dem eller som direkt och personligen berör dem samt mot en regleringsakt som direkt berör dem och som inte medför genomförandeåtgärder”.

19 En sammanslutning, som sökanden, som har till uppgift att tillvarata sina medlemmars gemensamma intressen, kan i princip endast i två situationer väcka talan om ogiltigförklaring av ett slutligt beslut som kommissionen har fattat beträffande statligt stöd. Den första situationen är att de företag som sammanslutningen företräder eller vissa av dem har individuell talerätt. Den andra situationen är att sammanslutningen har ett eget intresse av att väcka talan, exempelvis på grund av att dess ställning

som förhandlingspartner har påverkats av den rättsakt som begärs ogiltigförklarad (domstolens dom av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum mot kommissionen, REG 2006, s. II-5479, punkt 56, förstainstansrättens dom av den 12 december 1996 i mål T-380/94, AIUFASS och AKT mot kommissionen, REG 1996, s. II-2169, punkt 50, samt av den 9 september 2009 i de förenade målen T-227/01-T-229/01, T-265/01, T-266/01 och T-270/01, Diputación Foral de Álava m.fl. mot kommissionen, REG 2009, s. II-3029, punkt 108).

20 Sökanden grundar sin talerätt i huvudsak på den som tillkommer dess medlemmar.

21 Även om sökanden, i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder, har hävdat att den ”försvarar intressena för samtliga av dess medlemmar som berörs direkt och personligen av det angripna beslutet”, har den endast åberopat omständigheter som avser styrka talerätten hos tre av sina medlemmar, nämligen Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (nedan kallad BBVA) och Banco Santander, SA, vilka båda har väckt talan mot det angripna beslutet (målen T-225/10 respektive T-227/10), samt Banco Popular Español, SA, som avstått från att väcka talan.

22 Vad beträffar BBVA och Banco Santander har kommissionen gjort gällande att sökanden inte kan anses företräda deras intressen, eftersom de försvarar sina egna intressen inom ramen för sina överklaganden av det angripna beslutet.

23 Den första situationen när en talan väckt av en sammanslutning som företräder sina medlemmar kan tas upp till sakprövning (se ovan punkt 19) är enligt rättspraxis ett sådant fall när sammanslutningen som väckt talan har trätt i en eller flera av sina medlemmars ställe, under förutsättning att dessa medlemmar själva var i en ställning som tillät dem att väcka talan och få sin sak prövad (domen i det ovannämnda målet AIUFASS och AKT mot kommissionen, punkt 50, samt förstainstansrättens beslut av den 18 september 2006 i mål T-350/03, Wirtschaftskammer Kärnten och best connect Ampere Strompool mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 25).

24 Såsom förstainstansrätten har framhållit i sin dom av den 6 juli 1995 i de förenade målen T-447/93-T-449/93, AITEC m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-1971), punkt 60, innebär en talan som väckts av en sammanslutning processuella fördelar och ger möjlighet att undvika att talan avseende samma beslut väcks av ett stort antal sökande. Denna första situation när talan ska anses kunna tas upp till sakprövning förutsätter således att sammanslutningen har trätt i sina medlemmars ställe och agerar för deras räkning. Härav följer att en sammanslutning som agerar i egenskap av företrädare för sina medlemmar har talerätt gentemot ett beslut, under förutsättning att inte medlemmarna själva har väckt talan då de var i en sådan ställning som tillät dem att göra detta.

25 Förstainstansrätten fastslog således i sin dom av den 11 juni 2009 i mål T-292/02, Confservizi mot kommissionen (REG 2009, s. II-1659), punkt 55, att sökanden inte företrädde intressena för sina medlemmar, vilka själva hade väckt talan i målen T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 och T-189/03, eftersom de därigenom företrädde sina egna intressen. I motsats till vad sökanden har anfört innebär inte den omständigheten att detta övervägande inte var det enda som ledde till att talan avvisades att det skulle vara felaktigt eller stå i strid med rättspraxis.

26 Avgörandena i de mål som sökanden har åberopat står inte i strid med denna lösning i praxis. De gäller nämligen gemensam talan väckt av en eller flera sammanslutningar och en eller flera av deras medlemmar. När gemensam talan föreligger och en av parterna har ansetts ha talerätt saknas det emellertid enligt fast rättspraxis anledning att pröva de övriga sökandenas talerätt (domstolens dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 31; svensk specialutgåva, volym 14, s. I-83). I motsats till vad sökanden har gjort gällande begränsar sig således merparten av de avgöranden som den har åberopat egentligen till att fastställa att talan kan tas upp till sakprövning på grund av talerätten för en eller flera av sammanslutningens medlemmar utan att dessa avgöranden innehåller några uttalanden avseende sammanslutningens talerätt i sig (förstainstansrättens dom av den 27 april 1995 i mål T-442/93, AAC m.fl. mot kommissionen,

REG 1995, s. II-1329, punkt 55, domen i det ovannämnda målet AITEC m.fl. mot kommissionen, punkt 82, förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-266/94, Skibsværftsforeningen mot kommissionen, REG 1996, s. II-1399, punkt 51, och av den 17 juni 1999 i mål T-82/96, ARAP m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1889, punkterna 39–41).

27 Endast i en av domarna, förstainstansrättens dom av den 4 mars 2009 i mål T-445/05, Associazione italiana del risparmio gestito och Fineco Asset Management mot kommissionen (REG 2009, s. II-289), har rätten uttryckligen uttalat sig i frågan huruvida sammanslutningens talan kan tas upp till sakprövning, efter att ha prövat huruvida den talan som har väckts av en av dess medlemmar ska avvisas, för att härleda sammanslutningens talerätt från den rätt som tillkommer dess medlem (punkt 56 i ovannämnda dom). Härur går det emellertid inte att utläsa någon allmän regel vad rör villkoren för att en talan väckt av en sammanslutning ska kunna tas upp till sakprövning, enligt vilken sammanslutningar skulle befinna sig i en ställning som tillät dem att väcka talan beroende på huruvida deras medlemmar själva kunde väcka talan. I det mål där domstolen meddelade denna dom hade medlemmen i sammanslutningen inte väckt någon egen talan, utan hade tillsammans med sammanslutningen väckt en och samma talan, vilket innebär att de processuella fördelar som omnämns ovan i punkt 24 uteblev.

28 Vad beträffar tribunalens dom av den 21 maj 2010 i de förenade målen T-425/04, T-444/04, T-450/04 och T-456/04, France m.fl. mot kommissionen (REU 2010, s. II-2099), som sökanden även har åberopat, kan någon sådan regel inte heller utläsas, eftersom tribunalen inte uttalade sig i frågan huruvida den talan sammanslutningen hade väckt i mål T-456/04 kunde tas upp till sakprövning. Det ska för övrigt påpekas att en talan som väckts av en sammanslutning kan tas upp till sakprövning trots att en av dess medlemmar har väckt talan under förutsättning att sammanslutningens egna intressen berörs (se ovan punkt 19). Inte heller i förstainstansrättens dom av den 7 juni 2006 i mål T-613/97, UFEX m.fl. mot kommissionen (T-613/97, REG 2006, s. II-1531), vilken även åberopats av sökanden och avser prövning av en talan som väckts av en sammanslutning samt dess tre medlemmar, förekommer några överväganden avseende talerätt.

29 En sådan lösning fråntar inte heller, i motsats till vad sökanden har anfört, artikel 263 FEUF dess ändamålsenliga verkan och innebär varken ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen eller av sökandens rätt till försvar. Lösningen innebär visserligen att frågan huruvida sammanslutningars talan kan tas upp till sakprövning blir beroende av att andra parter, i förekommande fall deras medlemmar, inte har väckt talan. En sådan situation kan emellertid inte anses utgöra en källa till oförutsägbarhet eller osäkerhet, eftersom en sammanslutning med ansvar för att försvara sina medlemmars intressen kan förväntas ha kännedom om huruvida dessa väcker talan, och tvärtom. Den omständigheten att sammanlutningens talan avvisas på grund av att dess medlemmar har väckt talan fråntar inte artikel 263 FEUF dess ändamålsenliga verkan och medför inte ett åsidosättande av sammanslutningens rätt till försvar, i meningen rätten till ett effektivt domstolsskydd. Antingen väcker sammanslutningen talan för att tillvarata intressena för sina medlemmar som själva har talerätt, varvid den talan som kan tas upp till sakprövning är den som väckts av en medlem i sammanslutningen eller den som väckts av sammanslutningen, beroende på huruvida en av dess medlemmar har väckt talan, eller så väcker sammanslutningen talan för att tillvarata sina egna intressen och dess talan kan tas upp till sakprövning oberoende av huruvida någon av dess medlemmar har väckt talan, om sådana intressen befinns föreligga (se punkterna 42–46 nedan).

30 Talan kan mot denna bakgrund inte tas upp till sakprövning såvitt avser sammanslutningens företrädande av BBVA och Banco Santander, eftersom dessa själva har väckt talan. Det saknas härvid anledning att pröva huruvida talan väckt av dessa bolag kan tas upp till sakprövning.

31 Sökanden har i andra hand hänvisat till Banco Popular Español. Denna bank har till sitt yttrande avseende invändningen om rättegångshinder fogat en handling som intygar att den omtvistade stödordningen har tillämpats på banken år 2007 och år 2008, bland annat för ett aktieförvärv från ett portugisiskt bolag år 2003. Sökanden har emellertid angett att Banco Popular Español inte omfattades av någon återbetalningsskyldighet.

32 I detta hänseende har sökanden, med hänvisning till rättspraxis, anfört att erkännandet av att en part är personligen berörd såsom mottagare av ett stöd som beviljats i enlighet med en stödordning som förklarats vara rättsstridig och oförenlig med den gemensamma marknaden, inte kan begränsas till sådana fall då parten är återbetalningsskyldig. Enligt sökanden undersöks nämligen återbetalningsskyldigheten endast för fullständighetens skull i rättspraxis.

33 Detta argument kan emellertid inte godtas. Enligt fast rättspraxis kan ett företag i princip inte väcka talan om ogiltigförklaring av ett beslut av kommissionen att förbjuda en stödordning till förmån för en viss sektor, om det enbart berörs av detta beslut på grund av att det är verksamt inom sektorn i fråga och eventuellt kan erhålla stöd enligt nämnda stödordning. Med avseende på en sökande framstår nämligen ett sådant beslut som en åtgärd med allmän giltighet som är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se domstolens dom av den 29 april 2004 i mål C-298/00 P, Italien mot kommissionen, REG 2004, s. I-4087, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och förstainstansrättens dom av den 11 juni 2009 i mål T-309/02, Acegas mot kommissionen, REG 2009, s. I-1809, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

34 När sökandebolaget inte enbart berörs av det ifrågavarande beslutet i egenskap av företag inom den berörda sektorn som eventuellt kan komma i fråga för stödordningen, utan även i egenskap av förmånstagare som verkligen, i enlighet med denna stödordning, har beviljats ett individuellt stöd, vilket kommissionen har beslutat ska återbetalas, ska bolaget emellertid anses personligen berört av beslutet, och dess talan mot detsamma kan därmed tas upp till sakprövning (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 19 oktober 2000 i de förenade målen C-15/98 och C-105/99, Italien och Sardegna Lines mot kommissionen, REG 2000, s. I-8855, punkterna 34 och 35, samt förstainstansrättens dom av den 10 september 2009 i mål T-75/03, Banco Comercial dos Açores mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 44).

35 I de i punkt 33 ovan nämnda domarna och även i de beslut som sökanden har åberopat anges i identiska ordalag att sökanden kan anses vara personligen berörd av ett beslut varigenom en stödordning förklaras oförenligt enbart i egenskap av stödmottagare som verkligen hade beviljats ett individuellt stöd i enlighet med denna stödordning och som kommissionen hade beslutat skulle återbetalas (förstainstansrättens dom av den 20 september 2007 i mål T-136/05, Salvat père & fils m.fl. mot kommissionen, REG 2007, s. II-4063, punkt 70, samt domarna av den 11 juni 2009 i mål T-297/02, ACEA mot kommissionen, REG 2009, s. II-1683, punkt 45, och i mål T-301/02, AEM mot kommissionen, REG 2009, s. II-1757, punkt 45). I enlighet med denna formulering tillmäts återbetalningsskyldigheten samma betydelse som sökandens egenskap av verklig stödmottagare. Formuleringen kan således inte anses innebära att återbetalningsskyldigheten är av sekundär betydelse eller rent av irrelevant.

36 För övrigt kan det konstateras att förstainstansrätten i sin dom av den 28 november 2008 i de förenade målen T-254/00, T-270/00 och T-277/00, Hôtel Cipriani m.fl. mot kommissionen (REG 2008, s. II-3269), punkt 84, som även har åberopats av sökanden, endast upprepade de två ovannämnda villkoren och till och med tillmätte återbetalningsskyldigheten särskild betydelse genom den särskilda inverkan som denna skyldighet har för medlemmar i denna slutna krets som mycket väl kan identifieras. Vid prövningen av överklagandet av denna dom, fann domstolen att förstainstansrätten gjorde rätt när den fann att klagandeföretagen hade talerätt i egenskap av personligt berörda av det omtvistade beslutet på grund av den inverkan på deras rättsställning som följde av beslutet att återkräva det berörda stödet (domstolens dom av den 9 juni 2011 i de förenade målen C-71/09 P, C-73/09 P och C-76/09 P, Comitato ”Venezia vuole vivere” m.fl. mot kommissionen, REU 2011, s. I-4727, punkt 51). Härav följer att när återbetalningsskyldighet av de stöd som beviljats genom en stödordning föreskrivs genom en angripen rättsakt kan endast de sökande som omfattas av återbetalningsskyldigheten anses vara personligen berörda (tribunalens dom av den 21 mars 2012 i mål T-234/10, Ebro Foods mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 28).

37 Sökanden har vidare anfört att den omständigheten att de transaktioner som genomfördes efter den 21 december 2007 utesluts från återbetalningsskyldighetens tillämpningsområde med hänsyn till principen om berättigade förväntningar inte är definitiv på grund av den talan Deutsche Telekom har väckt i mål T-207/10 mot denna del av det angripna beslutet.

38 Genom detta resonemang har sökanden emellertid förväxlat villkoret personligen berörd med villkoret avseende berättigat intresse av att få saken prövad. Även om det kan konstateras att det föreligger ett berättigat intresse av att få saken prövad på grund av händelser vid en nationell domstol som inträffat efter det att talan väckts vid unionsdomstolen (förstainstansrättens dom av den 22 oktober 2008 i de förenade målen T-309/04, T-317/04, T-329/04 och T-336/04, TV 2/Danmark m.fl. mot kommissionen, REG 2008, s. II-2935, punkterna 78–82), ska villkoret avseende huruvida en fysisk eller juridisk person är personligen berörd bedömas vid tidpunkten då talan väcks och bero endast på det angripna beslutet. En person som berörs personligen av ett beslut i vilket ett stöd förklaras vara oförenligt med den gemensamma marknaden och som medför återkrav av detta förblir personligen berörd, även om det därefter visar sig att någon återbetalningsskyldighet inte åläggs denna (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Comitato ”Venezia vuole vivere” m.fl. mot kommissionen, punkt 56, och generaladvokaten Trstenjaks förslag till avgörande i detta mål, punkterna 81 och 82).

39 För att anses personligen berörd av den angripna rättsakten måste sökanden vidare visa att den tillhör en sluten krets, det vill säga en grupp som inte kan utökas efter det att den angripna rättsakten har antagits (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 11, samt domen i de ovannämnda målen Belgien och Forum 187 mot kommissionen, punkt 63).

40 Även om artikel 1.2 i det angripna beslutet eventuellt skulle ogiltigförklaras av tribunalen och det omstridda stödet återkrävas av Banco Popular Español, innebär, i förevarande fall, dessa omständigheter följaktligen ändå inte att bolaget kan anses personligen berört.

41 Förevarande talan kan således inte tas upp till sakprövning såvitt avser den omständigheten att sökanden företräder Banco Popular Español.

42 Sökanden har till stöd för sin talerätt även åberopat sitt eget intresse till följd av sitt deltagande i det formella granskningsförfarandet.

43 Enligt fast rättspraxis gällande talan som väckts av sammanslutningar, bland annat domstolens dom av den 2 februari 1988 i de förenade målen 67/85, 68/85 och 70/85, Kwekerij van der Kooy m.fl. mot kommissionen (REG 1988, s. 219; svensk specialutgåva, volym 9, s. 305), och domen i det ovannämnda målet CIRFS m.fl. mot kommissionen, vilka åberopats av sökanden, kan en sökande visserligen vara personligen berörd på grund av sitt aktiva deltagande i det förfarande som föranlett antagandet av den angripna rättsakten. Det handlar därvid emellertid om särskilda situationer där sökanden hade en tydligt avgränsad ställning som förhandlingspart, vilken hade ett nära samband med själva föremålet för beslutet, varigenom sökanden försattes i en faktisk situation som särskiljde den från alla andra personer (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 juli 2009 i mål C-319/07 P, 3F mot kommissionen, REG 2009, s. I-5963, punkterna 85–95 och där angiven rättspraxis).

44 Det framgår särskilt av domstolens dom av den 13 december 2005 i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (REG 2005, s. I-10737), punkt 58, att en sammanslutnings roll som inte innebär något mer än att den har utövat de processuella rättigheter som berörda parter tillerkänns enligt artikel 108.2 FEUF samt artiklarna 1 h och 20 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [108 FEUF] (EGT L 83, s. 1), inte kan likställas med den roll som sökanden spelade i de ovannämnda målen Kwekerij van der Kooy m.fl. mot kommissionen och CIRFS m.fl. mot kommissionen.

45 Avgörandena i de mål som sökanden har åberopat innebär inte att denna tolkning av domen i det ovannämnda målet Kwekerij van der Kooy m.fl. mot kommissionen vederläggs. Punkt 35 i domen i det ovannämnda målet AAC m.fl. mot kommissionen återfinns nämligen under rubriken ”Parternas argument” och återger kommissionens resonemang, avseende att den talan som väckts av Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) ska avvisas, genom att den framför sin tolkning av domen i de ovannämnda förenade målen Kwekerij van der Kooy m.fl. mot kommissionen. Förstainstansrätten medgav i punkt 89 i domen i det ovannämnda målet Diputación Foral de Álava m.fl. mot kommissionen, vilken även åberopats av sökanden, att en part som begärt att tillåtas intervenera på grund av sitt deltagande i det administrativa förfarande hade ett berättigat intresse av utgången i tvisten. Förstainstansrätten uttalade sig härvid avseende ett annat villkor som är distinkt i förhållande till det ifrågavarande i förevarande fall, nämligen det berättigade intresse av utgången i tvisten vilket enligt artikel 40 andra stycket i domstolens stadga krävs för att få intervenera.

46 Eftersom sökanden, i likhet med de andra berörda parterna, endast har yttrat sig under det formella granskningsförfarandet, kan dess talan inte tas upp till sakprövning såvitt avser tillvaratagandet av dess egna intressen i det förfarande som föregick det angripna beslutet.

47 Mot bakgrund av vad som har anförts ovan ska förevarande talan avvisas.

Rättegångskostnader

48 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har tappat målet och ska därför bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader, i enlighet med kommissionens yrkanden.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Asociación Española de Banca ska ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 29 mars 2012

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
L. Truchot